

Dilluns 1 de maig

Dia de festa, però els velobicis anem per feina. A les 8 del matí tots puntuals a l'Institut Josep Maria Quadrado.

Un grup de nois i noies menorquins ens expliquen la ruta, passarem per la costa i interior (Camí de Cavalls) i ens remarquen la importància de les dunes al litoral, dels ecosistemes d'aquesta zona, dels barrancs del sud de Menorca i de la prehistòria menorquina, la coneguda cultura talaiòtica.

Passada l'explicació comencem a agafar les bicis, abans però ja tenim la primera punxada de roda. Comencem bé!!!

Ens acompanyen dos cotxes de suport, l'oficial (ple de beguda, recanvis per les bicis i amb en Sergi Calduch com acompanyant) i l'altre semi-oficial conduït pel lesionat Ignasi, disposat a fer qualsevol servei.

Com que avui és festa també tenim un bon grup de pares i mares que ens acompanyen en la ruta i molts d'altres que ens esperen en altres punts del camí animant-nos i agafant les pertinents imatges de record.

La policia municipal de Ciutadella ens ajuda a sortir de Ciutadella acompanyant-nos fins que agafem el Camí Vell que és un camí rural asfaltat de molt bon fer.

De moment els ànims són bons. Hi ha alegria i gresca. S'agafa de seguit un bon ritme fins arribar al poblat prehistòric de Torretrencada on dos guies ens expliquen les característiques de la cultura talaiòtica. Acabem fent foto de grup sota la taula del poblat, monument talaiòtic per excel·lència.

Continuem la ruta fins arribar a la primera cala: Cala Galdana. Una cala preciosa on hem esmorzat bé. Ja comencen a preguntar si es podran banyar. No! En aquesta no,.... esperem que el dia millori doncs de moment el temps fresqueja i fa vent del nord.

A partir d'aquí els cotxes de suport ens abandonen. No poden anar per on anem nosaltres i no els veurem fins a Sant Tomàs d'aquí a unes quatre hores.

Després del primer àpat de ruta, comencem el verdader camí menorquí: pujades amb pedres, baixades amb pedres, planejar amb pedres,.. TOT és ple de pedres!

S'acosten els nois i ens increpen, *no dèieu que Menorca era plana?* Són ganes de queixar-se una mica. A la majoria ja els va bé.

Anem seguint i després d'alguna caiguda que d'altra i d'alguna punxada, arribem a les cales Mitjana, Trebalúger, Fustam i cala Escorxada, on dinem. Aquestes tres últimes cales no tenen accés en cotxe per la qual cosa no són molt concorregudes. S'ha de fer una bona caminada si es volen visitar. Nosaltres hi hem pogut anar però el Camí de Cavalls no hi passa. El propietari de la finca on hi ha aquestes platges no es va avenir amb l'Administració del moment quan es va dissenyar el traçat definitiu del Camí de Cavalls. Són una autèntica meravella.

A Cala Escorxada alguns aprofiten per fer una petita banyadeta, una calada que diuen per aquí. És posar-te a l'aigua i sortir de pressa, el temps no acompanya, però les ganes de fer-se veure sí. La temperatura de l'aigua només és apta per al més valents..., o els més inconscients. Es banyen sobretot els nostres alumnes (només alguns), els menorquins deuen pensar: *Estan bojos aquests gironins.*

Seguidament, tornem a fer pujades i baixades, a passar per camins inaccessibles (s'ha d'agafar la bici a coll) i per corriols estrets i frondosos. Estem en ple Camí de Cavalls!!

Com que és dia de festa trobem bastant personal caminant.

Passem per Cala Tomàs on es veu ja la petjada de l'home, urbanitzant quasi al costat de primera línia de mar.

Estem acumulant kilòmetres, cansament, caigudes, algun lesionat més que acaba pujant al cotxe de suport. L'Ignasi comença a sentir-se útil.

Aproximadament a quarts de sis de la tarda, arribem al Càmping de Son Bou després d'una pujada exigent que va fer que algun ciclista ens maleís els óssos.

Aquí, ens esperen els pares i un berenar exquisit, un pa amb nocilla boníssim, del que els nostres esforçats ciclistes reten tots els honors possibles.

Repartim les cabanes per grups i després de les dutxes d'aigua calenta (les de dalt) i de freda (les de baix), amb el consegüent empipament del que han anat a baix, es posen a xerrar, jugar i gaudir del temps lliure. No n'han tingut prou amb 41 quilòmetres que uns quants s'han posat a jugar a bàsquet o futbol.

Un sopar típic (pasta i pollastre amb patates) acaba amb un dia de jornada pletòric i esgotador.

S'aprofiten els darrers minuts per escoltar música, ballar, jugar a cartes, lligar una mica (...) i a les dotze en Pere posa hora per anar a dormir. Dormir?...demà us ho explico, de moment els professors ja hi som. N'hi ha dos que fan guàrdia una estoneta. Després vindran.

Bona nit

Ignasi, Salva i Jordi

<https://www.relive.cc/view/966300092>